

tiet, og hvor mange Ofre den vil kræve, inden den er ført ud i Livet, er ganske usikkert. I alt Fald synes jeg, at det ærede Medlem, som talte for Socialdemokratiet, har ganske Ret i, at man ikke skal kaste med Sten, naar man sidder i et Glashus. Det forekommer mig, at det ærede Medlem, der staar som Fører paa den Skude, der hedder det konservative Folkeparti, i Øjeblikket bør være saa fuldt optaget af sit eget Partis Forhold, at han lader andre Partiers Forhold ude af Betragtning. Jeg har med Interesse læst en Artikel i „Berlingske Tidende“ for i Aftes, der hed „Til Orientering“. Jeg ved ikke, om den ærede Ordfører for det konservative Parti har læst denne Artikel. I modsat Fald vil jeg anbefale ham at læse den, for at ogsaa han kan blive orienteret, hvis han ikke er det tilstrækkeligt i Forvejen. I Artiklen forekommer en Passus, som jeg vil tillade mig at citere. Den er skrevet af et Medlem af dette høje Ting, en Partifælle af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti. Det hedder i den: „Fordi Folketingsmanden“ — der sigtes til Folketingsmand, Grev Holstein — „er en modig Mand, bør han ikke smøge Ærmerne op og offentlig tilbyde at vende Bunden i Vejret paa andre Rigsdagsmænd“. Jeg ved ikke rigtig, hvad der ligger i Ordet: at vende Bunden i Vejret paa et Menneske, men det kan være, at det ærede Medlem er i Stand til at forklare det. I hvert Fald, naar det ærede Medlem, som har skrevet denne Artikel, har kaldt den „Til Orientering“, maa Hensigten vel være at orientere ikke alene det konservative Folkeparti, men ogsaa andre. Derfor maa han vel kunne forklare, hvad der ligger i det nævnte Udtryk. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har været udsat for den Behandling, i saa Fald beklager jeg det ærede Medlem. Men saadan er altsaa Forholdet indenfor det ærede Medlems Parti, at man tilbyder at vende Bunden i Vejret paa hinanden. I Artiklen staar der videre: „og ved at betegne sit eget Partis Ordfører for Lakaj eller Staldkarl søge at kalde Munterheden frem gennem en saadan Form for en Art Haan af en Meningsfælle“. Det er saadanne idylliske Forhold, som i Øjeblikket eksisterer indenfor det konservative Folkeparti, derfor forekommer det mig, at det ærede Medlem gør klogt i at vende sin Opmærksomhed mod sit eget Parti og søge, hvis det skulde være nødvendigt, ikke et Halmstraa, men en eller anden Redningsplanke, der kan bære bedre oppe, end et Halmstraa kan.

Naar det ærede Medlem fremkom med disse Bemærkninger, antager jeg, de bundede i en vis Jalousi overfor os andre. Det ærede Medlem føjede nemlig til, at vi havde forsøgt et Samarbejde med Partiet Venstre. Ja, jeg havde nær sagt: Hvorfor skal de ugudelige have al Lammestegen? Vi har ganske rigtigt søgt Samarbejde med Partiet Venstre. Vi troede nemlig paa et givet Tidspunkt, at man indenfor Venstre vilde være med til at løse Militærspørgsmaalet i Overensstemmelse med Venstres Standpunkt i den Sag, men efterhaanden blev det os jo klart, at de søgte Samarbejde med andre, nemlig med de Konservative, det Parti, Venstre i den Sag har staaet stejlt imod gennem en Menneskealder — jeg behøver i saa Henseende blot at minde om, hvilke Kampe der er ført om det Spørgsmaal for en Menneskealder siden. Men det lykkedes os altsaa ikke at faa dette Samarbejde i Stand, man søgte Samarbejde til højre i Stedet for til venstre, og det, antager jeg, Partiet ganske sikkert vil komme til at føle en anden Dag, idet det vil komme til at hævne sig senere.

Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Birke) fremsatte i Dag en Del Bemærkninger, som i al Almindelighed var af saglig Natur, og som jeg ikke skal komme ind paa. Jeg forstaaer, at det ærede Medlem har megen Tillid til den Ordning, her gennemføres, det gav han i hvert Fald Udtryk for — hans Stilling overfor Sagkundskaben var ikke saa heldig, men det faar jo være. Naar det ærede Medlem udtalte, at Forslagene maa være afpasset efter et Lands udenrigspolitiske Stilling, saa ved jeg ikke, om man overhovedet har drøftet vort Lands udenrigspolitiske Stilling, den Gang man gik ind i dette Forligsarbejde. Jeg tror, jeg havde Ret i min Betragtning, naar jeg i Gaar sagde, at her foreligger et politisk Forlig, ikke noget som helst andet. Jeg tror ikke, Forliget har andet Formaal end at sikre Ministeriet Livsbetingelser for saa lang Tid, det overhovedet er muligt. Det ærede Medlem syntes altsaa at være veltilfreds med Forliget i Modsætning til en hel Del af de militære sagkyndige. Han fremsatte ganske vist nogen Kritik, men denne Kritik var holdt i en meget maadeholden Form, og i al Almindelighed mente det ærede Medlem, at det var rigtigt at slutte sig til Forslagene. Det ærede Medlem staar ganske sikkert med det ene Ben i Mili-